

Fővárosi Ítéltábla
mint másodfokú bíróság
2.Mf.31.117/2025/7.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Kusper Ügyvédi Iroda (Cím4, ügyintéző: dr. Kusper Zsolt ügyvéd) által képviselt **Felperes1** (Cím1.) felperesnek – a dr. Vincze Annamária kamarai jogtanácsos által képviselt **Alperes1** (Cím2.) alperes ellen azonnali hatályú felmondás miatti távolléti díj és végkielégítés megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 24.M.70.338/2024/28. számú ítélete ellen az alperes által 32. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és a keresetet elutasítja. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 162.282 (százhatvankétezer-kétszáznyolcvankét) forint együttes első- és másodfokú perköltséget. A le nem rótt 97.370 (kilencvenhétezer-hárAlperes1ázhetven) forint elsőfokú és 129.826 (százhuszonkilencezer-nyolcszázhuszonhat) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. május 20-án meghozott 24.M.70.338/2024/28. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 993.568 forint felmondási időre járó távolléti díjat, 629.260 forint végkielégítést és ezek késedelmi kamatát, valamint 840.000 forint + áfa perköltséget, egyben megállapította, hogy az eljárás illetékét az állam viseli.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2016. augusztus 1-jétől állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél mentőápoló munkakörben. Jogviszonya 2021.

március 1-jétől egészségügyi szolgálati jogviszonnyá alakult. A felek 2022. december 1-jétől az egészségügyi szolgálati munkaszerződést közös megegyezéssel módosították, ami alapján a felperes mentőtechnikus munkakörben dolgozott. Munkaköri leírása szerint a mentőtechnikus mentőápolóként vagy mentő-gépkocsivezetőként végzi a munkáját.

[3] 2024. február 20-án a felperes gépkocsivezetői feladatokat látott el abban a mentőegységben, amelynek vezetője név1 volt. Az esetlap tanulsága szerint a mentőegységnek a Kórház1 Toxikológiájáról kellett átszállítani M.A. beteget a kórház2 Pszichiátriai Osztályára. Az esetlap tartalmazta, hogy a rendelkezésre álló információk szerint a beteg barátnője hívott mentőt, mert THC fogyasztás után a beteg a földre feküdt, üvöltött. Ezért az Kórház1 szállították ugyanúgy, ahogy az előző nap is megtörtént. Az epikrízis rovat tartalmazta, hogy a fiatal férfi beteg ismert droghasználó és pszichiátriaiilag kezelt, nem kommunikál, érdemi információ tőle nem nyerhető, ezért a kórház2 Pszichiátriájára helyezik át.

[4] A mentőegységnek - helyesen – az intézet1 (OMIII) cím7i telephelyére (Kórház2ra) történő megérkezését követően az intézet udvarán kellett várakoznia. Az ambulancián dolgozók és a mentőkocsi személyzete között szóváltás kerekedett, ennek eredményeként tanú1 orvos, tanú3 főápoló, tanú4, tanú5 és tanú2 ápolók feljegyzéseket készítettek, majd azt – helyesen – az OMIII orvosigazgatójának adták át. A feljegyzéseket név2 orvosigazgató megbízásából az alperes részéről név3nak küldték meg az abban foglaltak kivizsgálására. Az átirat szerint az incidens az OMIII cím7i telephelyén történt, és a kivizsgálás eredményéről az intézmény tájékoztatást kért.

[5] 2024. február 29-én az alperes mentesítette a felperest a munkavégzési és rendelkezésre állási kötelezettsége alól, majd a munkaviszonyát 2024. március 11-én azonnali hatályú felmondással megszüntette. Az indokolás szerint a felperes bajtársa, név1 a mentőegység által szállított beteget a torkánál fogva odanyomta a mentőgépkocsi oldalához, ennek kapcsán a felperestől elvárható lett volna, hogy ezt a fajta – megengedhetetlen – bánásmódot megakadályozza, a beteg segítségére siessen, és bajtársát az agresszív viselkedésének befejezésére készítse, ami nem történt meg. Továbbá a felperes minősíthetetlen hangnemben és stílusban beszélt az orvossal és az ápolókkal, trágár kifejezéseket használva az ellátás minőségét kifogásolta, sértegette az orvost és az ápolót. Kommunikációja, gesztikulációja fenyegető érzetet váltott ki a személyzetben, akik ezért a biztonsági személyzet segítségét kérték. Sem a felperes, sem a bajtársa nem tett eleget az orvos és a biztonsági szolgálat felhívásának a vizsgálóhelyiség elhagyására nézve.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelmét megalapozottnak találta, melyben a felperes az azonnali hatályú felmondás jogellenességére tekintettel 45 nap felmondási időre járó távolléti díj mint átalánykártérítés és végkielégítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Döntését az egészségügyi szolgálati jogviszonyról szóló 2020. évi C. törvény (a továbbiakban: Eszjtv.) 1. § (9) bekezdése alapján alkalmazandó, a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjára alapította.

[7] Mindenekelőtt rögzítette, az azonnali hatályú felmondás indokolása az okokat illetően egyértelmű volt abban, miszerint az alperes a felperes terhére róta, hogy nem akadályozta meg a munkatársa magatartását és összefoglalónak minősült arra nézve, hogy a felperes meg nem engedhető, trágár kifejezéseket használt. Ez utóbbi körben felhívásra az alperes tényállításait többször pontosította és ez alapján az alperesnek azt kellett bizonyítania, hogy tanú1 orvoshoz címezve a felperes azt nyilatkozta, hogy: „húzzál ki innen a f...ba, ha nem tudod a dolgot végezni”, illetve tanú2 ápolóhoz címezve: „húzz te is ki innen a f...ba, ha nem tetszik ahogy beszélek”. Az azonnali hatályú felmondás ekként részletezett indokaira tanúként hallgatta meg tanú1t, tanú2t, tanú5 ápolót, tanú3 főápolót, tanú4 ápolót.

[8] Úgy foglalt állást, hogy tanú1 tanúvallomása nem támasztotta alá, hogy a felperes munkatársa a nyakánál fogva szorította oda a beteget a mentőgépkocsihoz, ahogy azt sem, a felperes milyen kifejezéseket használt a tanúval, illetve az összeszólalkozás során tanú2 ápolóval szemben. A tanú által készített feljegyzés is csak annyit tartalmaz, a mentőszemélyzet hangosan az ellátás minőségét kifogásolta, élénk gesztikulációt alkalmazott, ami a tanúnak fenyegető fellépésnek tűnt. Egyben a tanú elismerte, hogy ő maga is felemelte a hangját a mentősökkel való vita során, és azt, hogy szokott trágár kifejezéseket használni.

[9] tanú2 tanúvallomását rendkívül ellentmondásosnak találta, azt a helyszínen készült kamerafelvétel és a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok nem támasztották alá. A kamerafelvétel alapján az nyert igazolást, a beteg beesett a lépcső és a mentőkocsi kereke közé, a személyzet őt a hóna alá nyúlva felállította és a gépkocsi oldalának támasztotta, majd közrefogta. Mindez a felperes következetes előadását igazolta. Ezt követően jött ki az épületből egy fehér köpenyes hölgy, aki a felperes előadása szerint tanú2 volt. A kamerafelvételek szerint a felperes az udvaron tartózkodott a beteggel és a munkatársa volt bent a folyosón, a biztonsági őrök azután érkeztek meg, miután a többi ápoló is a helyszínen tartózkodott. Mindezek alapján nem találta igazoltnak tanú2 tanú azon előadását, hogy azért kellett az őröket hívni, mert a felperes nem megfelelő hangnemet használt. Ekkor ugyanis még nem ment be az ambulancia folyosójára a felperes, hanem kint az udvaron a beteggel várakozott. Emellett tanú2 nem emlékezett arra, hogy a felperes az eljáró orvossal szemben „köcsög”, míg a tanúval szemben a „kurva” szót használta volna.

[10] Rögzítette továbbá, hogy tanú5 tanú tanú2től szerzett tudomást arról, a mentőszemélyzet egyik tagja a nyakánál fogva az autóhoz szorította a beteget, közvetlenül erről észlelése nem volt. A tanú alátámasztotta a felperesnek azt az állítását, hogy a beteg sikítózására érkeztek a helyszínre a zárt osztály és az ambulancia biztonsági őrrei. Nyilatkozatát, miszerint a mentősök ketten kísérték be a beteget az ambulanciára, a kamerafelvétel nem igazolta, a látottak szerint csak az egyik mentős ment be az épületbe, míg a másik – a felperes – kint maradt a beteggel az udvaron. A tanú előadta, a feljegyzések készítésének folyamata azzal indult a kórház2 részéről, hogy külsérelmi nyomokat észleltek a betegen, az eljáró orvos rögzítette ezeket, és a beteg úgy nyilatkozott, hogy bántották a mentősök. E körben az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, az esetlap szerint a beteg már többször állt pszichiátriai kezelés alatt, egy nappal korábban is innen engedték el, majd utána otthon a

földre vetette magát és üvöltött. A tanúk nem állítottak olyat, hogy a nyakán kívül a felperes munkatársa máshol is fogta volna a beteget. Emellett hangsúlyozta, amennyiben az üvöltöző, sikító beteget a mentőegység tagjai nem megfelelően tartották, ez sem jelenthetne jelentős mértékű kötelezettségszegést, ismervé a beteg előéletét, az esetlapban foglaltakat. Rámutatott, tanú5 tanú sem állította azt, hogy a külsérelmi nyomok bizonyosan a mentősöktől származnának.

[11] tanú3 főápoló tanúvallomása kapcsán kiemelte, a tanú a folyamat azon részébe kapcsolódott be, amikor a beteg már az ambulancia folyosóján tartózkodott. A tanú nem támasztotta alá az azonnali hatályú felmondás indokait, csak közvetett tudomással bírt a beteg nyakának a gépkocsihoz történő odaszorításával kapcsolatban. A tanú arra nézve tudott nyilatkozni, hogy a felperes „leköcsögözte” az eljáró orvost, de hogy milyen válogatott trágár szavakat használt, azt nem tudta megjelölni.

[12] Mindezek alapján úgy foglalt állást, hogy két tanúvallomás támasztotta alá, hogy a felperes „köcsögnek” nevezte az eljáró orvost, de a betegátvételi folyamat egyéb részeiben a tanúvallomások egymásnak ellentmondóak, bizonytalanok voltak, és azokat a kamerafelvételek sem támasztották alá. Nem is találta életszerűnek, hogy a „köcsög” szó használatára emlékeztek a tanúk, a betegátadási folyamat egyéb részleteire viszont nem. Továbbá a „köcsög” szó sem a pszichiátriai feljegyzésekben, sem az alperes ellenkérelmében nem szerepel, csak a részletes tényállításra való felhívás után benyújtott alperesi beadványban.

[13] tanú4 tanúvallomását teljes mértékben elfogulatlannak találta, mivel a tanúnak időközben a kórházban megszűnt a jogviszonya. A tanú annyit tudott igazolni, hogy amikor mindkét mentős már a kórház ambulanciájának a folyosóján tartózkodott, akkor az orvos és a felperes kiabáltak egymással, de ott ez idő alatt szinte mindenki kiabált mindenkivel. Emellett a beteg is elkezdett nyüszíteni, furcsa hangokat kiadni. A tanú elmondása szerint a felperes „leköcsögözte” az eljáró orvost, de tanú1 is indulatos volt, a tanú még nem is hallotta soha így beszélni.

[14] Mindezekből az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonta le, hogy a durva, meg nem engedhető kifejezések egy vita során hangoztak el, melyben az orvos sem megfelelő kifejezéseket használt a felperessel szemben, ahogy ezt a felperes következetesen állította is. Emellett nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a beteg viselkedése kiszámíthatatlan volt, amit a peradatok alátámasztottak. A betegről az esetlap szerint érdemi információ nem volt nyerhető, nem kommunikált, majd a kamerafelvételek tanulsága szerint a kórház udvarán már a földre vetette magát, később sikított és kiabált, amit a tanúvallomások igazoltak. Így amennyiben türelmetlen is volt a mentőkocsi személyzete, ennek elfogadható indoka volt az, hogy minél előbb át kívánták adni a beteget, nehogy a betegátvétel megghiúsuljon. A két mentős testalkata elviekben nem adott volna okot az aggodalomra, de azzal, hogy a beteg a földre vetette magát, előállt egy olyan helyzet, hogy erélyesebben kellett fellépnie a mentősöknek. Emiatt viszont rögtön megvádolták személyüket a beteg bántalmazásával. Nem vette figyelembe tanú3 tanú azon elmondását, hogy a felperesnek több bántalmazása is volt

korábban, ilyen adat az eljárásban nem merült fel, arra az alperes sem hivatkozott, ahogy a munkavégzésével kapcsolatos korábbi problémákra sem.

[15] A fentiek alapján nem állapított meg kötelezettségszegést a felperes részéről abban a körben, hogy nem akadályozta meg munkatársa megbántalmazását. E körülményt nem találta bizonyítottnak, és úgy érvelt, a nehezen kezelhető beteggel szemben az átlagostól kissé eltérő magatartás egyébként sem szolgálhat az azonnali hatályú felmondás indokául. Az eseménnyel egy skizofrén beteg volt érintett, akinek kiszámíthatatlan magatartását a droghasználat nagy valószínűséggel erősítette.

[16] A bizonyítékok alapján úgy foglalt állást, hogy az sem nyert bizonyítást, miszerint a felperes az alperes által a per során megjelölt durva kifejezéseket használta. Ellentmondásban álltak a tanúvallomások egymással és a feljegyzésben foglaltakkal is. A feljegyzésekben még csak annyi szerepelt, hogy a fiatalabb mentős ordibálva szidta a szerinte nem megfelelő ellátást, utalva arra, hogy a kórház személyzete nem jól végzi a munkáját, illetve tiszteletlen hangnemet ütött meg az eljáró orvossal szemben. A feljegyzések a „köcsög” szó használatát nem említették.

[17] Megjegyezte, hogy az a körülmény, miszerint a felperest az alperes nem hallgatta meg, nem eredményezi a munkáltatói intézkedés jogellenességét, és mivel az alperes nem bizonyította a felperes terhére rótt kötelezettségszegéseket, ez az azonnali hatályú felmondás jogellenességét eredményezte. Az egyező összecszerűségi nyilatkozatok alapján határozott a marasztalási összegekről.

Az alperes fellebbezése

[18] Az alperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását, valamint a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

[19] Fenntartotta azt az érvelését, hogy jogszerűen járt el, amikor az azonnali hatályú felmondás alapjául figyelembe vette az írásbeli nyilatkozatokban foglaltakat, másrészt az indokok valóságosak és okszerűek, azok a jogszabályi feltételeknek mindenben megfelelnek.

[20] A felperes kifogásolt magatartását az írásbeli nyilatkozatokban foglaltakkal egyezően a perben meghallgatott tanúk is alátámasztották. Az elsőfokú bíróság azonban téves következtetést vont le abból, amikor például tanú2 tanú esetében az a meggyőződése alakult ki, hogy a tanú egyáltalán nem emlékszik sem a mentőegység tagjaira, sem a felperes által használt sértő kifejezésekre. A tanú ugyanis meghallgatása során arra utalt, személyesen ugyan nem ismeri a felperest, de emlékszik rá a munkája révén, illetve őt a tárgyaláson is

felismerte. A tanú részben emlékezett arra is, hogy a felperes milyen trágár kifejezéseket használt („húzzon ki a f...ba”) az orvossal és vele szemben is. A perben az nem volt bizonyítandó tény, hogy a felperes a tanút esetlegesen „lekurvázta” volna, erre való hivatkozása téves az elsőfokú bíróságnak.

[21] A felperest felismerte tanú5 tanú is, és részben ő is emlékezett a felperes által az orvosra használt trágár kifejezésre, továbbá írásban és szóban is arról nyilatkozott, hogy elindult az üvegajtó felé, és onnan látta a kint történeteket, nyilatkozata nem volt ellentmondásos.

[22] A többi tanú is emlékezett a perben a felperes terhére rótt magatartásokra, így a releváns tényeket, eseményeket elmondásuk alátámasztotta. Az esetleges eltérések az időmúlás miatt előfordulhattak, mivel az emlékek köztudomású, hogy megfakulnak, főleg, ha nem igazán lényegesek (például a mentőegység melyik tagja referált a betegről az orvosnak, ki szaladt ki a sikításra az ambulancia elé), egyben nem is életszerű, hogy egy veszekedés minden elemére részletesen emlékezzenek a tanúk.

[23] Hangsúlyozta, hogy a történeteket a kórházi dolgozók annyira súlyosnak ítélték meg a mentőegység viselkedését illetően, hogy közösen, egybehangzó nyilatkozattal jelezték azt az Alperes1 felé. Az, hogy az időmúlás miatt a tanúk már nem emlékeztek pontosan a történetekre, nem értékelhető az alperes terhére, mivel annak volt jelentősége, hogy a munkáltatói döntés meghozatalának időpontjában milyen információk álltak rendelkezésre. Ekkor a nyilatkozatok egybehangzóak voltak, és azok teljes mértékben megfeleltek az azonnali hatályú felmondásban rögzítetteknek. Utalt e körben a BH2005.33. számú döntésre, mely szerint az a körülmény, hogy a munkáltató a munkavállaló számára a védekezést nem teszi lehetővé, önmagában nem eredményezi a jognyilatkozat jogellenességét.

[24] Az azonnali hatályú felmondásban a felperes terhére rótt azon magatartást, miszerint trágár kifejezéseket használt a felperes, a tanúvallomások alátámasztották. E körben nem a konkrét trágár kifejezések pontos megjelölésének volt jelentősége, hanem annak, hogy a felperes részéről ilyen kifejezések elhangzottak. Emellett az volt még releváns tény, hogy a felperes emelt, sértő hangnemben, agresszív módon kommunikált a kórházi dolgozókkal, ezt a tanúk szintén teljes mértékben alátámasztották.

[25] Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy tanú4 volt az egyetlen igazán érdektelen tanú, ebből az következik, hogy a többi tanút nem tartotta elfogulatlanoknak. Mindez azonban téves álláspont, mivel a tanúk nem az alperes alkalmazottai voltak, vele semmilyen jogviszonyban nem állnak.

[26] A tanúk igazolták, hogy a felperes a társát a beteg nyakának szorításától nem próbálta meg eltéríteni, sem tanú2, sem tanú5 nem nyilatkozott úgy, hogy ennek

megakadályozására a felperes bármit tett volna. A felperes társa csak tanú² felszólítására engedte el a beteg nyakát. Nem vitatva, hogy nem átlagos betegről volt szó a perbeli esetben, és a droghasználat káros következményeivel a droghasználónak számolnia kell, azonban sem a perbeli betegnek, sem más betegnek nem kell arra számítania, hogy a mentőegység – mint alapvetően segítségnyújtás céljából érkező egészségügyi személyzet – vele szemben agresszívan viselkedik és esetlegesen bántalmazza.

[27] A felperes az összefoglaló előkészítő iratának [14] pontjában maga ismerte el, hogy a betegellátás „mutathatta a beteg bántásának a képét”, ezért a felperes részéről indokolt lett volna a kollégája agresszív viselkedését megakadályozni, illetve őt annak abbahagyására felszólítani. Ezért téves az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy nem sikerült a perben bizonyítani a felperes terhére rótt kötelezettségszegéseket.

[28] Kiemelte, hogy a jogviszony megszüntetésére vonatkozó intézkedést megelőzően belső vizsgálatot folytatott le, a döntést a rendelkezésre álló egybehangzó írásbeli nyilatkozatok alapul vételével hozta meg, abban a tényállás, a kötelezettségszegés ténye, annak mértéke megfelelően szerepel. Ezért az azonnali hatályú felmondás meghozatalakor a munkáltató jogszerűen járt el, a közölt indok a vonatkozó jogszabályi követelményeknek megfelelt és a jogviszony jogszerű megszüntetését eredményezte.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[29] A felperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítékok helytálló értékelésével a jogszabályoknak megfelelő következtetéseket vont le.

[30] Hangsúlyozta, az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat nem önmagukban, hanem a további bizonyítékokkal, így különösen a kamerafelvételekkel összevetve vizsgálta. A fellebbezés érvelésével szemben nem azt állapította meg, hogy tanú² tanú emlékezete teljes egészében hiányzott, hanem azt, hogy vallomása belső ellentmondásokkal terhelt, és más bizonyítékokkal összeegyeztethetetlen. A fellebbezésben a bizonyítékok önkényes, a tényekkel ellentétes értelmezése szerepel, releváns jogi érvet nem tartalmaz. A trágár kifejezések használata körében az elsőfokú bíróság a tanúvallomásokat, a felperesi előadást, a szolgálati dokumentumokat és a kamerafelvételeket összevetve részletesen és okszerűen mérlegelt, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi állításokat alátámasztó objektív bizonyíték nem áll rendelkezésre. A tanúvallomások következtelenek, időbeli eltéréseket mutatva belső ellentmondásokat tartalmaztak, amik nem bírtak elegendő bizonyító erővel. Ezzel szemben saját előadása mindvégig következetes maradt, a kamerafelvételek nem erősítették meg az alperesi állításokat, a bizonyítási kötelezettség a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése alapján az alperest terhelte, aminek nem tett eleget. A kifogásolt kifejezések elhangzása

bizonyítatlan maradt, az alperesi fellebbezés kizárólag kiragadott vallomásrészletekre épít e körben, az ellentmondásokat és hiányosságokat mellőzi, így alkalmatlan arra, hogy az elsőfokú ítélet okszerűségét és megalapozottságát megkérdőjelezze.

[31] Az alperes maga is elismerte, hogy a tanúvallomások között eltérések és ellentmondások voltak, amit az idő múlásával próbált helytelenül igazolni. Az elsőfokú bíróság rámutatott, nem pusztán ezen okból fakadtak az ellentmondások, hanem olyan tárgyi pontatlanságokból, hallomásból származó elemekből, amelyek összeségükben a vallomások hitelességét kérdőjelezték meg.

[32] A tanúk emlékezetének megfakulása, vagy a kórházi dolgozók bejelentésének szubjektív jellege nem értékelhető a munkavállaló terhére. Azzal, hogy az alperes arra hivatkozott, hogy jogszerűen támaszkodott a bejelentésekre, és ezek megalapozták az azonnali hatályú felmondás jogszerűségét, ténylegesen a bizonyítási kötelezettségének áthárítását kívánta, a döntéskori bejelentések szubjektív súlyát próbálta utólagos legitimációként beállítani. Ez dogmatikailag téves érvelési mód. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, a kórházi dolgozók bejelentései önmagukban nem alkalmasak a munkáltatói intézkedés indokának bizonyítására.

[33] Nem vitatottan, amennyiben a kivizsgálás során a munkavállaló meghallgatása nem történik meg, az nem eredményezi az azonnali hatályú felmondás jogellenességét, ugyanakkor az alperest a perben fokozott bizonyítási kötelezettség terhelte volna a felmondás indokainak valósága és okszerűsége tekintetében, aminek nem tett eleget. A fellebbezésben hivatkozott „egybehangzó nyilatkozatok” tartalmukat tekintve sem voltak konzisztensen egyezők. A fenyegető fellépése, agresszív hangneme ugyancsak nem nyert alátámasztást a bizonyítási eljárás során, az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy legfeljebb a feszült helyzetből fakadó indulatosabb hangnem volt észlelhető, a trágár, megalázó módon történő kommunikáció bizonyítatlan maradt. Az azonnali hatályú felmondás alkalmazása csak akkor lehet jogszerű, ha a munkavállaló magatartása arányossági szempontból is eléri a súlyossági küszöböt. A feltárt tényállás szerint még ha indulatosabb hangnem is volt észlelhető, legfeljebb enyhébb munkafegyelmi természetű kifogásolható magatartásként lett volna értékelhető.

[34] A tanúk elfogulatlansága körében sem megalapozott a fellebbezés. Tanú4 kívül a többi tanú, bár formálisan nem állt az alperessel közvetlen jogviszonyban, szakmai, intézményi, vagy lojalitási kapcsolata folytán az alperesi szervezethez kötődött, ez a vallomások értékelése szempontjából releváns, befolyásoló tényező. Ezért a tanúvallomások hitelt érdemlőségét fokozott kritikával vizsgálta az elsőfokú bíróság.

[35] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a bizonyítékok nem támasztották alá azt sem, hogy kollégája a beteget a nyakánál fogva szorította volna, illetve bármilyen kötelezettségszegést követett el azzal, hogy az állítólagos cselekményt nem

akadályozta meg. A vallomások egymásnak ellentmondóak voltak, több esetben hallomáson alapultak, és a kamerafelvétel sem igazolta az alperesi állítást. Nem vitatottan a beteg ön- és közveszélyes magatartása, pszichiátriai előzménye és kábítószerfogyasztásából fakadó állapota a helyzetet eleve feszültté tette. Ilyen körülmények között a személyzet részéről elvárható fellépés a beteg biztonságos kontrolálása, az nem minősíthető bántalmazásnak.

[36] A munkáltató által hivatkozott feljegyzésekre és belső észlelésekre épített konstrukció nem bír önálló meggyőző erővel, a hozzájuk kapcsolódó tanúvallomások és az objektív kamerafelvételek között éles ellentmondások húzódtak. Ezen körülményeket is megfelelően értékelte az elsőfokú bíróság, figyelembe véve az alperesi bizonyítási kötelezettséget is. Nem mellőzhető annak hangsúlyozása, hogy a munkáltató belső vizsgálata nem más, mint a saját döntés-előkészítő eljárása, amelynek eredménye a peres eljárásban nem élvez kötelező erőt. Az elsőfokú ítélet okszerűen választotta szét a munkáltatói döntés előkészítésének belső folyamatait az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének bírósági kontrolljától. Az alperes ezzel szemben érvelésében összemosta e két kategóriát, mintha a vizsgálat ténye önmagában pótolná a perben megkövetelt bizonyítást.

[37] Az alperes érvelése figyelmen kívül hagyja az Mt., az Eszjtv., valamint a 327/2021. (VI. 10.) Korm. rendelet kógens rendelkezéseit. Az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének megítélésekor nem a munkáltató döntéskori benyomásai, hanem a perben bizonyított objektív tények bírtak relevanciával, a tanúvallomások egymással és a kamerafelvételekkel való ellentmondásai nem az idő múlásából fakadó „emlékezetkiesés”, hanem a vallomások hiteltelenségének és tárgyi pontatlanságának bizonyítékai. A kórházi dolgozók egybehangzó nyilatkozatai önmagukban, objektív bizonyítékok nélkül nem alapozhatják meg a munkáltatói jognyilatkozat jogszerűségét. A belső vizsgálat munkáltatói aktus, amely a bíróság előtt önálló bizonyító erővel nem bír. A felperes meghallgatásának mellőzése önmagában nem jogellenes ugyan, de az alperest fokozott bizonyítási kötelezettség terhelte volna, amelynek nem tett eleget. Az azonnali hatályú felmondás indokai sem valóságukban, sem okszerűségükben nem nyertek bizonyítást.

A másodfokú bíróság döntése és jogi indokai

[38] A fellebbezés alapos.

[39] A másodfokú bíróság a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján a bizonyítékok eltérő értékelésével eltérő jogi következtetésekre jutott a perbeli munkaviszony megszüntetésének jogszerűségét illetően.

[40] Az Mt. 78. § (1) bekezdés a) és b) pontjában szigorúan meghatározza az azonnali hatályú felmondás indokait. Csak abban az esetben lehet élni ennek lehetőségével, ha a másik fél a munkaviszonyból eredő lényeges kötelezettségét szándékosan, vagy súlyos

gondatlansággal jelentős mértékben megszegi, vagy egyébként olyan magatartást tanúsít, amely egyébként a munkaviszony fenntartását lehetetlenné teszi. A munkáltató azonnali hatályú felmondásakor a munkavállaló vétkességét az eset összes körülményeire figyelemmel kell megítélni.

[41] Az azonnali hatályú felmondásban az alperes azt róta a felperes terhére, hogy 2024. február 20-án egy droghasználó betegnek az OMIII című telephelyére, a Sürgősségi Pszichiátriai Ambulanciára történő szállítása során nem akadályozta meg a kollégája beteggel szembeni agresszív viselkedését, továbbá az egészségügyi intézmény orvosával és ápolóival minősíthetetlen hangnemben, trágár szavakat használva beszélt, kommunikációjával és fellépésével fenyegető érzetet váltott ki a személyzetben.

[42] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a bizonyítékként felhasznált, a Kórház2nak udvarán várakozó betegről és a mentőegységről készült kamerafelvétel nem kellően éles a történet pontos rekonstrukciójához, továbbá hang nélküli, ezen kívül a felrót kötelezettségsegezeknek csak egy részét érinti, ezért azt az ügyben perdöntő bizonyítéknak nem lehetett tekinteni. A felvételekből annyi megállapítható, hogy a várakozás közben a beteg a mentőgépkocsi mellett a földre esett, akit a felperes a munkatársával felállított és társa a beteg nyaka magasságában tartotta a kezét.

[43] Az eseményeknél jelenlévő tanú2 és tanú5 ápolók az esetet követően felvett írásbeli feljegyzéssel összhangban arról vallottak, a betegfelvételi osztály üvegajtáján keresztül látták, hogy a felperes munkatársa a nyakánál, torkánál fogva nyomta a mentőhöz a beteget, amire ők a beteg hangos sikítása miatt figyeltek fel. Nem állt ellentmondásban a két tanú vallomása, tanú2 elmondta, hogy kifutott az ambulanciáról és „azt láttuk, hogy a beteg a nyakánál fogva neki volt szegezve a mentőgépkocsinak” (15. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal 5. bekezdés), míg tanú5 a következőket mondta: „Amikor a sikítást hallottuk, akkor a kezelőből mentem ki a folyosóra. tanú2 kolléganómmal elindultunk kifelé, amikor láttuk, hogy az egyik mentő a nyakánál fogja a beteget, de tanú2 előbb kiért, én megálltam a folyosón. (...) Amikor kiléptem a kezelőből onnan már mindent láttam, ami az udvaron, tehát a mentőkocsinál történt, de ahogy említettem én megálltam az ajtóban.” (20. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal 3. és 4. bekezdés). Mindez alátámasztotta az azonnali hatályú felmondásban a beteggel szemben tanúsított agresszív viselkedést.

[44] Az alperes megalapozottan hivatkozott a mentőszemélyzetre irányadó, az azonnali hatályú felmondásban hivatkozott magatartási szabályok [Alperes1 Minőségügyi Kézikönyv Mentés Szabályozása 8.2.2. pont és 11.2.1. pont (1)-(2) és (4) bekezdés] megsértésére és ennek kapcsán arra, hogy mindez nem volt elfogadható az egészségügyi feladatot ellátó személytől, a felperestől pedig elvárható lett volna, hogy a kórház ápolóihoz hasonlóan kollégáját az agresszív viselkedés befejezésére szólítsa fel és arra készítse.

[45] Ezen kívül tanú1, tanú2, tanú5, tanú4 és tanú3 tanúk vallomásából megállapíthatóan a felperes emelt hangon, tiszteletlenül tette szavá, hogy mennyit kell várakozni a betegfelvételre, szidta az ellátás színvonalát, sértegette az orvost és a személyzetet. Fellépése olyan durva és fenyegető volt, hogy az ellátást végző orvos a biztonsági szolgálat tagjait kérte a felperes és társa kikísérésére, akik azonban nem voltak hajlandók elhagyni a helyiséget.

[46] tanú5 azt írta az írásbeli feljegyzésében, hogy „a fiatalabb mentős emelt hangon, ordítva kritizálta az ellátást, megengedhetetlen, fenyegető stílusban kommunikált az orvossal és az ápolószeméllyel egyaránt” (...). A mentőöket tanú1 arra kérte, hogy távozzanak, de erre nem voltak hajlandók”. Az nem volt vitatott, hogy a felperes volt az, aki kommunikált a személyzettel a mentőegység tagjai közül. tanú2 írásban azt jegyezte fel, hogy a fiatalabb mentős „emelt hangon méltatlankodott, hogy nekik mennyit kell várni és hogy több kezelő van, csináljuk a dolgunkat, mit várokoztatjuk őket. Szidta a szerinte nem megfelelő ellátást és hogy nekik várakozniuk kell. Tiszteletlenül, fenyegető hangnemben beszélt dr. tanú1sal, mire megkértem, hogy ne beszéljen így egy orvossal. Erre közölte, hogy vegyek vissza magamból, menjek ki, ha nem tetszik a helyzet. (...) Dr. tanú1 megkérte, hogy fáradjon ki a mentőkhöz és ott várakozzon, amire nem volt hajlandó, a biztonsági szolgálattal sem volt hajlandó kimenni. Káromkodva, emelt hangon beszélt továbbra is a személyzettel.”

[47] tanú4 ápoló azt jegyezte le, hogy „A fiatalabb mentős fennhangon ordibálva szidta a szerinte nem megfelelő ellátást, hogy várokoztatva is voltak. Ez a szóváltás dr. tanú1 higgadt válasza után elmérgesedett. (...) A hangos fiatalabbat a felvevő orvos megkérte, hogy hagyja el az osztályt, amire nem volt hajlandó. Ekkorra már addigra jelenlévő biztonsági őroket kérte volna meg a felvevő orvos, hogy a mentőst kísérje ki, a mentős erre jobban felháborodott és azért sem ment sehová. (...) Az orvossal káromkodva kiabált. tanú2 kolléganő rászólt, hogy ne beszéljen így az orvossal, mire a fiatal mentős neki is támadt szóban, hogy menjen ki az osztályról.” tanú1 a következőket jegyezte le: „a másik mentős munkatárs fentebb említett karmozdulatomat imitálva, emelt hangon kezdett velem és az ápoló kollégáimmal beszélni. (...) Továbbra is hangosan az ellátás minőségét, majd ápoló kollégámat és engem sértegetve beszélt, emellett élénk gesztikulációt alkalmazott, amely összességében számomra fenyegető fellépésnek tűnt. A beteg e közben csukott szemmel, mereven ült az ambulanciánk padján. Megkértem, hogy az ambulanciáról távozzon, erre nem volt hajlandó, biztonsági munkatársak jelenlétében sem.”

[48] tanú3 főápoló feljegyzése szerint „Dr. tanú1 a felvételt végző orvos még kért egy picit türelmet a mentőöktől, mert akkor fejezte be az előző beteg felvételét. Ekkor a fiatal mentős emelt hangon méltatlankodni kezdett, hogy nekik mennyit kell várniuk és hogy ez azért van, mert mi nem csináljuk jól a munkánkat. (...) A fiatalabb mentős tiszteletlenül, agresszíven, fenyegető hangnemben kezdett beszélni a doktorral, aki higgadtan megkérte a dühöngő mentőst, hogy menjen ki az ambulanciáról. Az ápolószemélyzet is kérte, hogy ne beszéljen így az orvossal és hagyja el az épületet. A mentős nem volt hajlandó kimenni és azt kiabálta az egyik nővérnek, hogy ő menjen ki, ha nem tetszik neki valami.”

[49] A történeteket követően felvett feljegyzésekből és a tanúvallomásokból megállapíthatóan a perbeli napon a szóváltás az ambulancián nem a mentővel szállított beteg állapota, hanem a felperes magatartása miatt alakult ki. A felperesnek azt az állítását, hogy ő kizárólag az orvos durva megjegyzésére reagált, egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá. A meghallgatott tanúk egybehangzóan ennek ellenkezőjére tettek vallomást, miszerint a vitát a felperes emelt hangú megjegyzései indították el.

[50] Az azonnali hatályú felmondásban nevesített események és a tanúk meghallgatása között közel egy év telt el. Ezért az a körülmény, hogy a tanúk pontosan nem emlékeztek az események sorrendjére és a használt kifejezésekre, nem jelenti azt, hogy az alperes nem bizonyította az azonnali hatályú felmondásban foglaltakat. A feljegyzéseket az eseményeket követően még ugyanaznap elkészítették az ambulancián történt eseményben érintett dolgozók, akik egyike sem az alperes alkalmazásában állt. Azokat átolvasva valamennyi tanú fenntartotta meghallgatása során az írásban foglaltakat, a tanúk vallomása a lényegi részekben egyébként is egyező volt mind a leírtakkal, mind a többiek által elmondottakkal. Az a körülmény, hogy a panasz kivizsgálására vonatkozó emailben egy feljegyzésre (és nem többes számra) van utalás, nem teszi aggályossá a feljegyzésben leírtak tartalmát, a munkáltatói intézkedésben az alperes az ambulancián dolgozó orvos és ápolók feljegyzéseire egyértelműen hivatkozást tett. Mindez cáfolja tanú4 tanú állítását a feljegyzés utólagos elkészítésére nézve.

[51] Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az alperesnek a perben nem konkrét szavakat, mondatokat kellett bizonyítania, hanem az azonnali hatályú felmondásban megfogalmazott kötelezettségszegést, a minősíthetetlen hangnemet, sértegetést, fenyegető fellépést. Mindezt a tanúvallomások egybehangzóan alátámasztották akkor is, ha nem épp azok a mondatok hangzottak el a felperestől, amit az alperes a perfelvételi nyilatkozataiban előadott, hanem egyéb, de szintén sértő, minősíthetetlen kifejezések, káromkodások, az ott dolgozók munkájának folyamatos kritizálása. Ezt megerősíti az a körülmény is, amelyről a tanúk is egybehangzóan számoltak be és a feljegyzésekben is szerepel, miszerint a felperest a kifogásolt viselkedése miatt fel kellett szólítani, hogy menjen ki az épületből. A felperes maga sem vitatta, hogy emelt hangon beszélt és az orvos felszólításának a távozás kapcsán nem tett eleget.

[52] Az elsőfokú eljárásban meghallgatott tanúk elfogultságára nem merült fel adat. A másodfokú bíróság arra mutat rá, hogy a kereseti kérelem megalapozottságának eldöntéséhez azokat a személyeket lehet a bizonyítási eljárásban tanúként meghallgatni, akik a perbeli eseményekkel, jelen esetben a foglalkoztatási jogviszonyban megtörtént eseményekkel összefüggésben tudomással bírnak. A következőes bírói gyakorlat szerint (Mfv.I.10.251/1999/2., Mfv.I.10.014/2009/3., Mfv.III.10.584/2017/4.) önmagában az a körülmény sem jelent elfogultságot, ha a munkaügyi perben meghallgatott tanúk a munkáltató alkalmazásában állnak, a perbeli esetben pedig a tanúk foglalkoztatója nem az alperes. A tanúk vallomásaikat a hamis tanúzás következményeinek ismeretében tették [Pp. 292. § (3) bekezdés], de emellett a tanúknak a félhez való kapcsolata és vallomásuk tartalma a Pp. 346. § (5) bekezdése értelmében egyébként is a bíróság mérlegelése alá esik. A felperes a tanúmehhallgatások során jelen volt, a tanúkhöz kérdéseket intézhetett, elfogultságukra nem

hivatkozott. A vallomásokat a másodfokú bíróság aggálymentesnek találta, bizonyító erejüket a maguk összességében kellett értékelnie.

[53] Az alperes helyesen értékelte úgy az eseményeket, hogy a felperes által tanúsított magatartás, fenyegető fellépés, az általa használt hangnem megengedhetetlen volt. A töretlen bírói gyakorlat értelmében a munkavállaló munkahelyén olyan magatartást köteles tanúsítani, amely megfelel az általános elvárásoknak, nem léphet fel munkatársával szemben támadólag, nem használhat vele szemben durva, trágár kifejezéseket (Mfv.10.383/2018/9, Mfv.10.470/2011/7.), ez sérti az Mt. 52. § (1) bekezdés c) és d) pontjában rögzített előírásoknak, utasításoknak és a munkakör ellátásához szükséges bizalomnak megfelelő munkavégzésre nézve a munkavállaló számára a munkaviszony teljesítésére irányadó alapvető kötelezettséget. Alaptalanul ítélte enyhítő körülménynek az elsőfokú bíróság, hogy a felperes a beteg magatartása miatt volt feszült, ahogy azt is, hogy esetlegesen az orvos is használt indulatosabb kifejezést a betegátvétel során. A fentebb részletezettek szerint a perbeli vitát egyértelműen a felperes indulatos fellépése váltotta ki. A felperes együttműködésének hiánya érintette a betegátvétel folyamatát, fellépése fenyegetőleg hatott, ami miatt a felperest fel kellett szólítani a távozásra. A felperesi kijelentések személyes konfliktust generáltak, a munkavégzésben is fennakadást okoztak.

[54] A fentiek alapján a felperes az egészségügyi szolgálati jogviszonyából származó lényeges kötelezettségét szándékosan és jelentős mértékben szegte meg a betegellátás során, a terhére rótt magatartás jogszerűen eredményezhette a legsúlyosabb munkáltatói intézkedés gyakorlását.

[55] Mindezek miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta és a keresetet elutasította.

Záró rendelkezések

[56] Az alperes fellebbezése eredményre vezetett és a kereset elutasítása okán a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a pervesztes felperes köteles viselni az alperes első- és másodfokú eljárással felmerült perköltségét. Ennek mértékét a keresetlevél benyújtásának idején hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1) bekezdése és a fellebbezési eljárás megindításának időpontjában hatályos, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) és (4) bekezdése alapján határozta meg a pertárgy értékének alapul vételével (1.622.828 forint).

[57] A felperes Pp. 525. § (1) bekezdése szerinti munkavállalói költségmentességére figyelemmel a le nem rótt, az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1)

bekezdés, 42. § (1) bekezdés és 46. § (1) bekezdése szerint számított elsőfokú eljárási és fellebbezési illetéket a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2025. október 21.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.
a tanács elnöke

dr. Szalai Beatrix s.k.
előadó bíró

dr. Laczó Adrienn Lilla
bíró